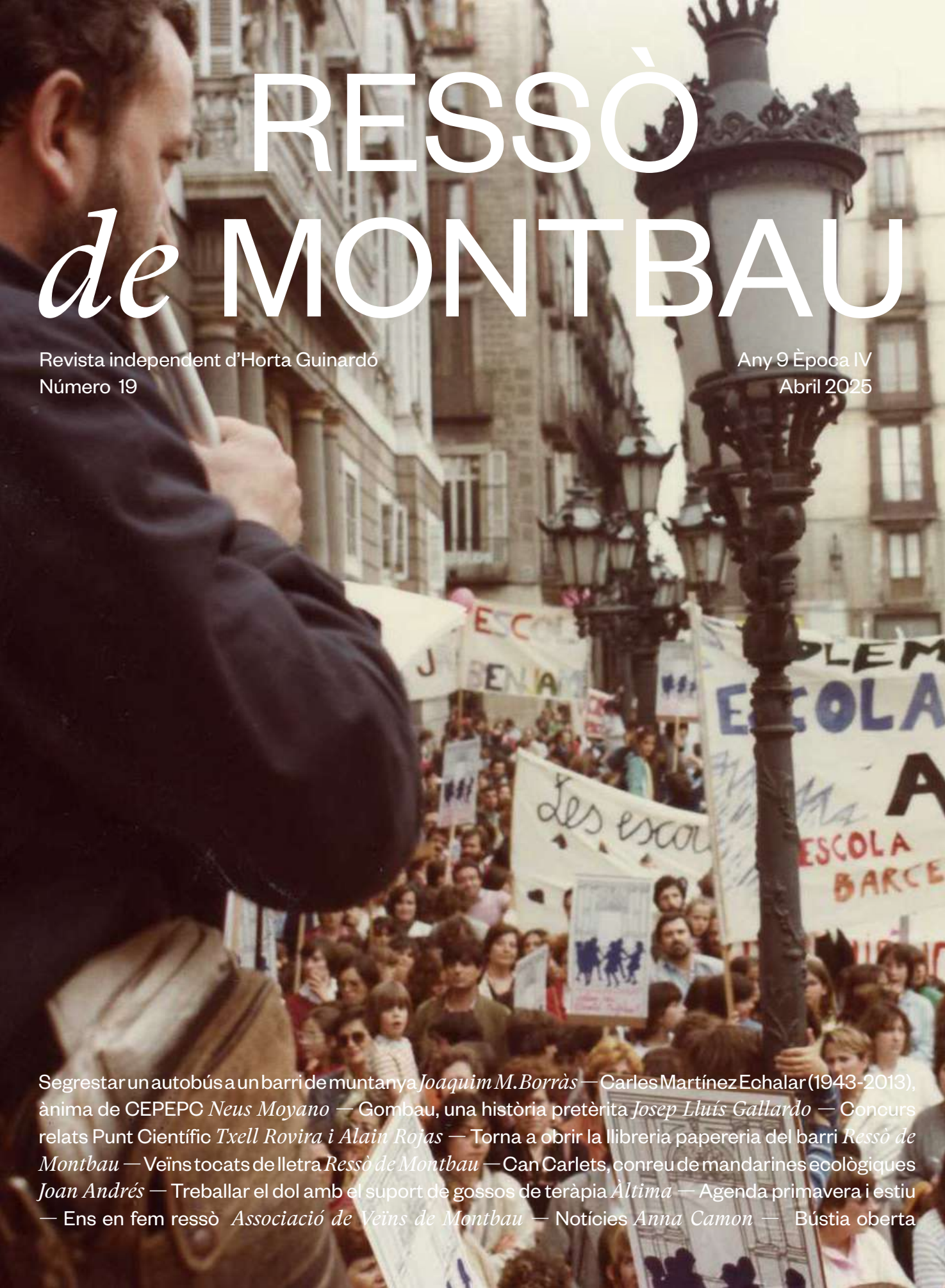

RESSÒ *de* MONTBAU

Revista independent d'Horta Guinardó
Número 19

Any 9 Època IV
Abril 2025

Segrestar un autobús a un barri de muntanya *Joaquim M. Borràs* — Carles Martínez Echalar (1943-2013), ànima de CEPEPC *Neus Moyano* — Gombau, una història pretèrita *Josep Lluís Gallardo* — Concurs relats Punt Científic *Txell Rovira i Alain Rojas* — Torna a obrir la llibreria papereria del barri *Ressò de Montbau* — Veïns tocats de lletra *Ressò de Montbau* — Can Carlets, conreu de mandarines ecològiques *Joan Andrés* — Treballar el dol amb el suport de gossos de teràpia *Àltima* — Agenda primavera i estiu — Ens en fem ressò *Associació de Veïns de Montbau* — Notícies *Anna Camon* — Bústia oberta

RESSO DE MONTBAU
Revista independent
d'Horta Guinardó

Número 19

Any 9 Època IV

Abril 2025

EQUIP DE REDACCIÓ

Marta Corella
Neus Moyano
Anna Román
Narcís Serrats

COORDINACIÓ

Neus Moyano

**COL·LABORADORS
HABITUALS**

Associació de Veïns
Fernando Marzá: Arquitectura

EDICIÓ I CORRECCIÓ

Marta Hernández Pibernat

**DIRECCIÓ D'ART
I DISSENY GRÀFIC**

Clara Sáez
Clara Gràcia Closa
Narcís Serrats Mata

IMPRESSIÓ

DBcoop, sccl

DISTRIBUCIÓ

DROPEL XXI, S.L.

**PUBLICITAT
I ESPONSORITZACIÓ**

Narcís Serrats
639 77 13 62
associacioveinsmontbau@hotmail.com

CARTES DELS LECTORS

Si voleu col·laborar amb la revista, fer-
nos arribar comentaris, queixes, fotos
antigues o curioses del barri, etc., us po-
deu posar en contacte amb nosaltres mit-
jançant l'adreça de correu electrònic
montbauress@gmail.com

i el telèfon de l'Associació de Veïns,
639 77 13 26

DISTRIBUCIÓ DE LA REVISTA

La revista es distribueix gratuïtament a
casa vostra. A més a més la podeu trobar a
la Biblioteca Albert Pérez i Baró, al Local
Social i a la Sala Polivalent de Montbau.

NOTA DE LA REDACCIÓ

La responsabilitat dels articles i les opi-
nions publicats correspon de manera
única i exclusiva als seus autors.

DIPÒSIT LEGAL

B-18795-2017

ISSN

2565-1706

TELÈFONS D'INTERÈS

Associació de Veïns 93 428 29 34

CAP Sant Rafael 93 428 95 41

Farmàcia Esplanada 93 428 27 29

Farmàcia Esquerrà 93 428 39 95

Farmàcia Ortopèdia Montbau 93 428 01 94

PORTADA

Portada: Carles Martínez a la manifesta-
ció de la plaça Sant Jaume, 1987. Fons CE-
PEPC, Arxiu Nacional de Catalunya

CONTRAPORTADA

Pla de Montbau per Alejandro Zaraza

Ajuntament de
Barcelona

Districte
d'Horta-Guinardó

ÀLTIMA

LES PARAULES QUE ENS UNEIXEN

Que a Montbau ens agrada la convivència ho sabem tots: és un barri fet de comunitat, de xarxes de veïns que treballen plegats per fer-lo millor, i això ens fa sentir més que orgullosos. Però últimament hi ha debats que han generat un ambient una mica crispat. Les converses creuades sobre la futura rampa del carrer Poesia, o sobre la manca de places d'aparcament i les zones verda, blava i blanca en són un bon exemple.

Tots tenim necessitats, preferències o interessos diferents: qui es desplaça amb cotxe vol garantir espai per aparcar, qui té mobilitat reduïda necessita millors accessos, qui es mou a peu demana seguretat i comoditat. També hi ha els que sota cap concepte volen sacrificar espais verds i arbres en benefici d'uns accessos que milloraran la mobilitat dins el barri. Totes les opinions han de ser escoltades i respectades, totes! I aquí és on sorgeix el repte: trobar una solució que, si bé no serà perfecta per a tothom —i que per tant no farà content tothom—, sigui la millor possible per al bé comú.

Per aconseguir-ho, cal que parlem però també que escoltem; hem d'entendre l'altre i assumir que la nostra opinió no és l'única vàlida. Les paraules són el millor pont per arribar a acords, per construir solucions que ens beneficien col·lectivament. I és per això que, enmig d'aquests debats, voldria reivindicar la importància de la paraula com a eina de diàleg. Vivim en un món que sembla cada cop més hostil. En lloc de dialogar, massa sovint assistim a un trist espectacle en el qual sembla que guanya qui crida més, qui menysprea més, qui trepitja més fort. És un món en què la diferència es converteix en barrera i en què alguns mitjans i sobretot les xarxes socials amplifiquen el soroll, però no la comprensió. Però nosaltres no volem ser aquest món.

A Montbau sabem que hi ha una altra manera de fer les coses. Que la paraula pot ser pont, i no trinxera. Que podem parlar, discrepar i, tot i així, entendre'ns. Perquè el futur del barri no el construirà qui faci més soroll, sinó qui sàpiga escoltar, qui busqui solucions amb voluntat d'entesa i amb respecte per l'altre. No seran converses fàcils, l'enfrontament estarà esperant a la cantonada per fer acte de presència. El cansament, la incomprensió, la desesperació passaran factura. El debat no sempre serà fàcil. Però us animo a no deixar-vos portar per les emocions i a estar oberts, com sempre hem estat els veïns i veïnes de Montbau, al diàleg i a l'escolta.

Sigui quina sigui la solució definitiva, la que s'implementarà per millorar la mobilitat de les persones del barri i l'accés a aparcament per a tot el veïnat, confiem que serà la més adient i coherent tenint en compte les característiques del nostre petit barri i dels seus habitants.

Escoltem-nos. Parlem. Construïm plegats el Montbau que volem.

CARRER ARQUITECTURA

Aquesta secció parla de la història, l'arquitectura del barri i del seu patrimoni.

06.

Segrestar un autobús a un barri de muntanya
per Joaquim M. Borràs

10.

Carles Martínez Echalar (1943-2013), ànima de CEPEPC
per Neus Moyano

CARRER POESIA

Aquí incorporem tots aquells projectes artístics i poètics que es desenvolupen al barri o pels seus habitants.

14.

Gombau, una història pretèrita
per Josep Lluís Gallardo

18.

Concurs relats Punt Científic
per Txell Rovira i Alain Rojas Macedo

24.

Torna a obrir la llibreria papereria del barri *per* Ressò de Montbau

26.

Veïns tocats de lletra
per Ressò de Montbau

CARRER HARMONIA

*Propostes relacionades
amb la gent del barri, les
seves botigues i oficis.*

30.

Can Carlets, conreu de
mandarines ecològiques
per Joan Andrés

34.

Treballar el dol amb el
suport de gossos de
teràpia *per* Àltime

38.

AGENDA PRIMAVERA I ESTIU

*Trobareu la programació
del quadrimestre.*

40.

ENS EN FEM RESSÒ...

per Associació de
Veïns de Montbau

42.

NOTÍCIES

*Aquí trobareu totes les
novetats més importants i
els esdeveniments que hi han
succeït darrerament al barri,
per* Anna Camon

44.

BÚSTIA OBERTA

*Donem veu als nostres
lectors a què expressin
les seves opinions.*

Quin ciutadà de Barcelona no té un vincle fort amb un número concret d'una línia d'autobús de Barcelona? En el meu cas us parlaria del número 7: l'autobús d'aquesta línia em portava cada dia a la universitat i em tornava a casa meva.

Dos autobuses de la línia 230 aturats al carrer Garcilaso de la Vega, sense asfaltar, durant un dels segrestos reivindicatius dels veïns de Can Franquesa el 1976. Fotografia d'Àngel Luis Abadía. Fons Grama / Museu Torre Balldovina

Text per
JOAQUIM M. BORRÀS

Fotografies per
**ARXIU ROQUETES-NOU
BARRIS, ARXIU SANT
GENÍS DELS AGUDELLS
I ARXIU GRMA/MUSEU
TORRE BALLDOVINA**

CARRER ARQUITECTURA

SEGRESTAR UN AUTOBÚS A UN BARRI DE MUNTANYA

Recordo que era un autobús de color verd crema, i avui sé que era un dels coneguts com a «Chausson». El meu record és principalment olfatiu, una forta olor de carburant des que hi entrava per la porta del darrere, on un revisor ens venia el bitllet de transport, fins que en baixava en arribar al meu destí davant de l'Escola d'Arquitectura. Però no és només l'olor el que en recordo, sinó també el soroll general generat per l'autobús i el que se sentia a cada canvi de les marxés.

Aquest vincle em relaciona amb el transport de la ciutat i em produeix un record nostàlgic. Però aquest no és el cas de molts ciutadans de la ciutat que en el seu moment van haver d'utilitzar el mitjà de transport per dur a terme accions ciutadanes de força com a mesura per aconseguir millorar la seva vida quotidiana davant la indiferència de les autoritats. Una d'aquestes accions va ser el segrest d'autobusos urbans.

DUES LÍNIES EMBLEMÀTIQUES

Els anys 1978 i 1995 els veïns dels barris de muntanya situats a la falda de Collserola van segrestar autobusos per reivindicar els drets que reclamaven als estaments polítics de l'època, dels quals no obtenien cap mena de resposta.

La història va vincular aquests veïns a dos números concrets de línies d'autobusos: el 47 i el 19.

Aquests dies el número 47 i l'autobús vermell articulad que servia aquesta línia han estat presents a la nostra ciutat, i avui en dia tot ciutadà de Barcelona pot situar sobre el plànol de la ciutat un dels seus barris, Torre Baró, i se n'ha pogut sentir solidari quan ha pogut veure en una gran pantalla de cinema totes les vivències d'uns ciutadans que van aixecar les seves cases amb gran esforç perquè la vida pogués fer-se realitat en un terreny hostil que van aconseguir fer-se seu.

Una imatge d'arxiu de l'autobús «segrestat» quan va arribar a Torre Baró. Àlbum personal de Manuel Vital. Arxiu Roquetes – Nou Barris

És menys conegut el cas del número 19, una línia que en aquest cas servia un autobús de color verd crema, el mateix que el del meu record. Un dels autobusos de la línia 19 va ser utilitzat l'any 1995 per dur a terme una acció reivindicativa dels veïns del barri de muntanya de Sant Genís dels Agudells com a protesta per la manca de transport a aquesta part alta de la ciutat de Barcelona.

Veïnes i veïns de Sant Genís ocupen l'autobús número 19 en protesta per la manca de transport a la part alta del barri, 1995. Fotografia de Pere Batlle. Arxiu Sant Genís dels Agudells

ELS PRECEDENTS

Tanmateix, aquestes no eren unes accions aïllades. Tenim, per exemple, el precedent de Santa Coloma de Gramenet, on l'any 1973 un grup de veïns de Can Franquesa va segrestar un autobús de la línia del número 10 de l'empresa La Tusa. Anys més tard, el 1976, se'n van segrestar tres, en aquest cas de la línia 230.

Dos autobusos de la línia 230 aturats al carrer Garcilaso de la Vega, sense asfaltar, durant un dels segrestos reivindicatius dels veïns de Can Franquesa el 1976. Fotografia d'Àngel Luis Abadía. Fons Grama / Museu Torre Balldovina

Avui dia els autobusos del transport públic arriben on se'ls necessita sense més dificultat gràcies al fet que diferents grups de ciutadans van lluitar durant anys per tenir els mateixos drets que els de la resta de la ciutat.

APLEGUEM TOTS ELS RECORDS

Tu, ciutadà que estàs llegint aquest article, estic segur que tens algun record similar al que he explicat al començament d'aquest article, estretament lligat a una línia concreta del transport públic de la nostra ciutat. És per aquest fort vincle entre el transport i el seu usuari que un grup de ciutadans, entre els quals em trobo, impulsa la creació del Museu del Transport de Barcelona, que ha de servir perquè els records de totes les nostres generacions puguin ser reviscuts i perquè tots plegats ens puguem sentir orgullosos que el transport col·lectiu d'aquesta ciutat hagi estat pioner a Europa, i perquè la seva història quedi exposada per a gaudi i coneixement del tots els que el visitin.

Si em vols fer arribar la teva història –potser petita, però important– relacionada amb el transport de Barcelona, escriu-me a aquesta adreça: jborrasj@yahoo.es.

També podeu visitar la web Pro Museu: <https://museutransport.cat>.

CARLES MARTÍNEZ ECHALAR (1943-2013), ÀNIMA DEL CEPEPC

Text per
NEUS MOYANO

Imatges de
ARXIU NACIONAL
DE CATALUNYA,
ARXIU DE
ROQUETES NOU-
BARRIS I EL FONS
DE L'ESCOLA
BENJAMÍ

Als anys 1960 Montbau, igual que els altres barris de la perifèria — Sant Genís, Vall d'Hebron, Nou Barris—, patien una greu manca de places escolars públiques. En aquells primers moments, un grup de mares del barri es va unir per demanar més places escolars. Però es va necessitar temps i lluita perquè, de les dues escoles previstes, només s'obrí l'Escuela Nacional del carrer Àngel Marquès. Les acadèmies privades cobrien part de la demanda: Academia Iberia, Subolesco i Academia Arbiol. El recinte de les Llars Mundet, que rebia alumnes de tot Catalunya, impartia primària i batxillerat, i tenia una guarderia per als fills dels treballadors. Després de molta lluita, el 1976 es va inaugurar el Colegio Nacional Enric Borràs al final del carrer Harmonia.

En aquest context, el barri de Montbau va tenir un paper primordial en la defensa de l'educació pública progressista i en català. L'any 1966 un grup de pares es va organitzar en forma de cooperativa per fundar l'Escola Baloo. Aquesta escola va ser, a més, una de les fundadores del CEPEPC, el Col·lectiu d'Escoles per l'Escola Pública Catalana, que es va crear el 20 de desembre de 1978.

Recentment un grup de protagonistes d'aquell moviment ha publicat el llibre que resumeix la història de l'entitat, tan important per a l'ensenyament al nostre país: *El CEPEPC des de dins. La força col·lectiva d'una convicció*, que ara prepara la segona edició i que va editar l'Associació de Mestres Rosa Sensat. És una història poc coneguda fins ara, que ja comptem amb aquesta publicació, i que va rebre l'impuls d'alguns veïns molt actius del nostre barri.

Es així com hem pogut copsar el paper de Carles Martínez Echalar, que, com a pare de l'Escola Baloo, als anys 1970 va participar en aquelles reivindicacions. El Carles va formar part de la junta del CEPEPC i en va ser el coordinador des de la seva fundació. Com a tal, va lluitar amb els seus companys per la incorporació de les escoles del Col·lectiu —entre les quals, com hem dit, hi havia l'Escola Baloo— a la xarxa de l'escola pública catalana.

LA LLUITA PER L'ESCOLA PÚBLICA

Segons els escrits fundacionals de CEPEPC, la voluntat de les escoles era ser públiques i igualitàries i, al mateix temps, mantenir la qualitat de l'ensenyament en català. L'equip de mestres i pares membres de la cooperativa de l'escola tenien una presència activa a l'Associació de Mestres Rosa Sensat, en el Moviment d'Escola Moderna, en Coordinació Escolar i a la Unió de Cooperatives d'Ensenyament de Catalunya. La

nova pedagogia es basava en recerques que s'havien portat a terme des del principi del segle XX fins a l'inici d'una dictadura que va posar fi a un seguit d'avenços que s'havien reflectit en la fundació de l'Escola Montessori, l'Escola Freinet i les escoles Ferrer i Guàrdia, així com en l'impuls de la Mancomunitat de Catalunya no només a l'ensenyament sinó també a la construcció d'escoles adequades, ja que sovint l'ensenyament públic es feia en pisos i locals improvisats.

Alumnes i mestres de l'Escola Benjamí, a Nou Barris, als anys 1960. Fons AïATN

Sant Jaume i l'altra a Granollers.

Durant el curs 1987-1988 l'Escola Baloo va aconseguir integrar-se a la xarxa d'escoles públiques. El camí no va ser fàcil, però amb la lluita solidària del Col·lectiu es va aconseguir la integració sense renunciar al model d'escola.

S'ha de tenir en compte que en el nou context econòmic era difícil mantenir les classes de plàstica i música o les sortides culturals i l'escolarització a partir dels tres anys,

però moltes escoles, com la Baloo, ja als anys 1980 van lluitar per no perdre aquestes característiques.

En segon lloc, les noves escoles havien de conviure amb les «nacionals», d'arrels franquistes, tot i que algunes compartien

els valors de les escoles del CEPEPC, sobretot als barris amb més mancances escolars.

Així, entre l'any 1975 i l'any 1979 les escoles Pegaso de Sant Andreu, Ferrer i Guàrdia de Ciutat Meridiana i Sòller de Porta, a part de moltes altres, a les quals es va afegir l'antic Patronat Ribas, es van organitzar en la coordinadora Escoles en Lluita. La cerca d'autonomia en l'elecció del professorat i la gestió de l'escola va ser un dels punts que reivindicava aquest grup.

En les nostres recerques hem trobat, al butlletí de l'Escola Ton i Guida del 1986, la carta de suport de Quim Lázaro, llavors director de l'Escola Baloo, a la tançada per lluitar per la integració a la xarxa pública d'aquesta escola de Nou Barris, que va tenir un paper fonamental en l'escolarització i la integració de nens de totes les procedències.

El desembre del 1992 la revista Ressò va publicar un article d'Eva Caro i Carles Martínez que explicava un altre fet conflictiu a què es van enfrontar moltes escoles del CEPEPC quan la demografia de Barcelona començava a davallar: la unió de dos centres de primària, l'Escola Enric Borràs i l'Escola Baloo. D'aquesta manera, al barri hi quedaven dues escoles públiques: l'Escola Els Pins, al recinte

Mundet, i l'Escola Baloo.

IGUAL D'OPORTUNITATS

També en virtut de la llei 14/1983, una vuitantena d'escoles, la majoria cooperatives de pares i mestres com la Baloo, passaven a ser públiques i a dependre de la Generalitat. Es resolia així un dels conflictes més importants de la relació entre el centre i el barri i s'assolia un dels punts programàtics de les cooperatives: l'accés de tots els infants a l'escolaritat amb igualtat d'oportunitats.

La Baloo va acabar ocupant l'edifici actual, al final del carrer Harmonia. Fins a aquell moment la cooperativa havia utilitzat com a escola un edifici que es va construir amb els arquitectes i veïns del barri Albert Bastardes i Jordi Balari al final de carrer Arquitectura.

Carles Martínez va ser un impulsor de la cultura al nostre barri amb la seva activitat a la coordinadora del CEPEPC, a l'associació de veïns amb les reivindicacions del Patronat Ribes per a institut de secundària ja l'any 1975, des de l'any 1991 com a tresorer i després com a vocal, amb la recuperació de la revista *Ressò de Montbau* i la coordinació del llibre dels 50 anys. El Carles era president de

L'edifici de l'Escola Baloo al carrer Arquitectura quan s'acabava d'inaugurar. Fons Neus Sanmartí

CARRER ARQUITECTURA

L'Escola Ton i Guida, a Roquetes (Nou Barris), a la primeria dels anys seixanta. Fons AHRNB

A l'esquerra:
Assemblea del
CEPEPC els primers
anys vuitanta.
Carles Martínez
és el primer de la
taula per l'esquerra.
Fons CEPEPC,
Arxiu Nacional
de Catalunya

A la dreta: Carles
Martínez a la
manifestació de la
plaça Sant Jaume,
1987. Fons CEPEPC,
Arxiu Nacional
de Catalunya

l'Associació de Veïns l'any 2005, quan va esclatar el conflicte per la instal·lació de l'anomenada *narcosala*, que va enfrontar un grup de veïns que hi estaven en contra i d'altres, entre els quals hi havia el Carles, que estaven a favor de repartir les narcosales pels barris on eren necessàries. Poc després d'això es va retirar a causa dels seus problemes de cor.

Junt amb alguns dels nostres veïns, la seva vocació incansable de servei ja l'havia dut a participar en la lluita política clandestina durant el franquisme, cosa que va fer com a membre de Força Socialista Federal (FSF) i de Universitat Popular (UP) entre el 1962 i el 1968. L'FSF era un partit anticapitalista i federalista que provenia de Cristians per Catalunya (CC). S'ha de tenir en compte que, tot i que en aquell moment els partits polítics actuaven en la clandestinitat, s'organitzaven per desenvolupar obertament les seves activitats socials. Un exemple d'això és la creació de la Cooperativa Barcelonesa, que tenia com a objectiu la construcció dels 58 habitatges coneguts com a «casetes blanques». L'arquitecte del conjunt del carrer Ceràmica, Joan Bosch i Agustí, també militava a FSF.

Des de *Ressò* volem honorar les persones que, com Carles Martínez, formen part de la configuració dels nostres barris i de la convivència en democràcia, tan denostada aquests dies.

Agraïm a Roger Martínez i Neus Sanmartí que ens hagin fet partícips de les seves memòries.

Manifestació a la
plaça Sant Jaume
el 9 de maig de
1987 sota el lema
«Retrocés, no.
Escola pública
de qualitat, sí».
Fons CEPEPC,
Arxiu Nacional
de Catalunya

CRÒNIQUES MONTBAUENQUES 1: GOMBAU. UNA HISTÒRIA PRETÈRITA

Text per
**JOSEP LLUÍS
GALLARDO**

Imatges per
**JOSEP LLUÍS
GALLARDO
I INSTITUT
CARTOGRÀFIC
I GEOLÒGIC DE
CATALUNYA**

*Jaume Almera
Pla de Barcelona,
geològic i
topogràfic, 1888
(edición de
1891). ICiGC*

Començarem per una qüestió cabdal: la toponímia. Què són els nostres noms de lloc? Òbviament, ningú no discutirà que el fet de conèixer la nostra història és cabdal per al coneixement de nosaltres mateixos, del nostre passat. Doncs bé, si coneixem la toponímia sabrem quins eren els interessos de les persones que van viure al territori, com es deien, què pensaven, quines circumstàncies tenien. La informació històrica que contenen els noms de lloc és un pou sense fons que ens cal preservar i estudiar.

La toponímia és com un viatge interior, cap a l'autoconeixement, cap a les pregoneses de la nostra identitat. No només és un viatge iniciàtic sobre el que desconeixem de nosaltres mateixos, sinó que també és un viatge que ens explica com eren els temps dels nostres avantpassats, en definitiva, com vivien els montbauencs pretèrits.

Els noms suposen el salconduit, la singularització i el reconeixement de la identitat. Dir-nos d'una manera o d'una altra no canvia res, ho canvia tot. Els noms reflecteixen la realitat i ens evoquen, a voltes ombrívola, d'altres clarament, les vicissituds, els batecs, els diversos rostres de la memòria.

UNA VISIÓ DIACRÒNICA DEL TERRITORI, ALESHORES

L'any 711, els sarraïns van entrar pel sud de la Península i, entre el 717 i 718, el visir al-Hurr va conquerir la ciutat de Barcelona i va arribar més enllà dels Pirineus. El franc Lluís el Pietós va reconquerir la ciutat el 801. A partir d'aleshores, s'escolen uns anys foscos en què la nostra contrada, fins molt més tard, va ser territori de frontera entre els membres de dues cultures ben diferents: els àrabs musulmans i els carolingis cristians.

En temps de Guifré el Pelós, al darrer quart del segle IX, es van conquerir els principals castells de la riba esquerra del Llobregat i les valls interiors d'Osona i el Solsonès. L'any 904, el seu fill Guifré Borrell, des del castell de Cervelló (frontera aleshores amb el Califat de Còrdova), va organitzar el territori i va entregar diverses terres al monestir benedictí de Sant Cugat. Aquest és l'inici del pes d'aquesta abadia a la nostra contrada.

En aquells temps, els darrers estudis apunten la possibilitat que hi hagués hagut una continuïtat de poblament després de la conquesta àrab, més enllà de les aprisions (terres preses

per pagesos provinents del nord de Catalunya) i del repoblament, que també van existir. Lentament, la majoria de pobles i parròquies es van anar estructurant, i és aleshores quan es va procedir al canvi de nom d'alguns llocs. Ara bé, amb l'assalt d'al-Mansur contra Barcelona, el 985, es va replantejar la necessitat de reconstruir alguns castells i fortificar les fronteres, ja que el cenobi cugatenc va ser destruït amb els seus fons inicials (Cartoral de Sant Cugat pretèrit).

El segle XI, l'any 1000, té lloc l'inici de l'art romànic, situat al Pirineu, o bé lluny de les planes o terres properes al mar, que eren habitades i conquerides pels sarraïns. És l'època de l'abat Oliba i de la construcció de ponts com el del Diable (d'origen romà) sobre el Llobregat, a Martorell, i també de grans cenobis com els de Montserrat i Ripoll.

A inicis del segle XII es va consolidar l'estructura feudal. Es van iniciar els «mals usos» (impostos de tot tipus i submissió al senyor) i els pagesos van ser adscrits al mas, com a homes propis, solius i afocats —emfiteutes— (el mas, més ben dit, el treball i l'explotació del mas, passava de pares a fills, no pas la titularitat), que pagaven el delme a la parròquia, i l'onzena part dels productes obtinguts al senyor. L'estructura de poder anava dels comtes de Barcelona fins als castells termenats, manats pels castellans, i, des d'allà, als castlans i senyors de les quadres o cases fortes que defensaven el territori.

Els noms de lloc d'aleshores mostren el pòsit germànic, perquè els noms llatins van desaparèixer gairebé tots; passa el mateix amb els noms de les persones: si mirem els primers documents del Cartoral de Sant Cugat (llibre de les possessions del monestir), observarem l'enorme influència d'aquests apel·latius: Bardina, Hug, Alemany, Ezi, Trasgòncia, Galí, Mir, Geribert, Bernat, Humbert, Hisnabert, Odó, Longobard, Guifré, Ermengarda... i Gombau de Besora, que l'any 1000, amb la seva dona Guisla, eren

els amos del nostre territori, cedit posteriorment a la Seu de Barcelona (la catedral), l'octubre de 1018, a canvi de la cessió d'un alou de terres. Sabem que l'agost de 1041 Gombau va fer un testament en què llegava diners a esglésies i monestirs, com també a les seves filles Ermengarda i Ermessenda i a la seva segona esposa, Aurícia, uns béns administrats pel seu gendre Geribert.

La història podria haver anat així. Any 1000, al sud de la serra de Cerola, «Collserola, Coll s'Erola» (pas entre dues serres on hi ha un petit pla), al lloc d'Aqua Longa (nom de tota la contrada). Un terratinent anomenat Gombau («guerrer fort, o valent») que havia nascut a Vincenci de Sarrià (Sarrià), va comprar terres al senyor de Barcelona, Berenguer de Tició, el nostre turó de Montbau, amb torrents, un molí i un rec que propiciava el futur de les feixes acabades de plantar de vinya: Vineas Longas.

En aquell temps llunyà, els pagesos eren alouers, és a dir, propietaris de les terres, o parcers que pagaven una quantitat fixa. El feudalisme, amb els seus excessos, encara havia d'arribar. Aquest fet no invalida la lluita difícil per l'existència. Les persones no passaven, en general, de la quarantena i es veien afectades per sequeres, aiguats i malalties de tota mena, com la verola, la pesta, les febres tifoides, etc. Només els grans senyors i els monjos podien arribar a la cinquantena, perquè menjaven regularment.

Una tarda, des de dalt del turó, Gombau i la seva dona, Guisla, van mirar el territori que acabaven de comprar. I van començar a pensar què farien i com ho farien tot plegat. De seguida van visitar les terres, ja que encara vivien a Sarrià, però ja pensaven a traslladar-s'hi. Els nous amos anaven conversant.

Gombau: Allà, veus, sí, en aquells petits torrents a l'est dels Agudells, als nostres peus, hi edificarem la nostra casa forta, i tots aquells erms que encara hi ha, els convertirem en terres ufanoses de vinya i cereals.

Guisla: Ben pensat, però m'agraden més les terres de l'est, també amb aigua i torrents, però més planeres per situar la nostra casa. Tenim molta feina pendent, començant pels pagesos que viuen en aquesta contrada. Caldrà parlar amb ells, afocar-los (*relacionar-los en un document de focs, és a dir, de cases o famílies. Cada foc tenia cinc persones, com a mitjana. Així podem saber quina era la població dels llocs*) i lligar-los a la terra, és a dir que paguin per la seva parcel·la (*contracte de lloguer de les terres*). La seva feina serà el nostre futur. A més, l'abat Guitart de Sant Cugat ja ha comprat el Valle Aurexio i serà el nostre veí a llevant.

Gombau: És cert, aquest cenobi es convertirà en un gran terratinent. Creus que voldran les nostres terres?

Guisla: Sens dubte, estimat Gombau. Ens hem de fer forts al territori perquè els nostres noms passin a la història.

I tots dos, sense dilació, van començar la feina. Van fer contractes d'arrendament a una quinzena de famílies, la majoria provinents d'Horta, que suposaven uns 75 habitants al lloc que ara anomenem Montbau; quantes persones, oi?

El temps va passar i el territori i les vicissituds van fer la seva feina. Les terres a l'est dels Agudells («agulla»), solcades pel torrent de Sant Genís, i les de Gombau es van mantenir almenys fins al 1234, en què, finalment, la propietat de les terres va passar al cenobi de Sant Cugat.

Mentrestant, però, havien passat més de dos-cents anys en mans dels Gombau, set generacions que van haver de lluitar pel territori i, com va dir Guisla, els seus noms van perdurar.

Uns quants anys més endavant, a inicis del segle XIII, Gombau III, de la mateixa família, que era, com molts altres, contrari al feudalisme, va lluitar contra el comte de Barcelona, Pere I el Catòlic. Van ser anys d'una lluita que es va acabar amb la implantació definitiva del feudalisme, que ja s'havia instaurat cent anys abans.

Acabada la contesa, Gombau III no va voler recórrer als mals usos contra els pagesos, i per tant aquests només pagaven l'onzena part dels seus béns i no els impostos abusius que havia introduït el nou marc jurídic. Per aquest motiu, Gombau III va tenir molts problemes amb la justícia, no pas amb els seus arrendataris, que el coneixien amb el sobrenom de Bonfill, i també d'«aquell que viu al Mont Bau».

Ah! Quantes històries no us hem explicat encara. Quants noms de lloc que hi ha hagut i hi haurà, i com, els uns i les altres, han anat construint el que ara som: terra de futur!

Gràcies, Gombau!

El nom torrent de Montbau apareix per primer cop el 1888, quan el geòleg i paleontòleg mossèn Jaume Almera el recull al seu plànol del *Pla de Barcelona, geològic i topogràfic*, on substitueix «Gom» per «Mont».

El torrent de Can Duran a Montbau durant les últimes pluges del mes de març. Foto Cristina Latorre

CARRER POESIA

CONCURS DE RELATS DEL PUNT CIENTÍFIC

Aquí teniu la narració de la guanyadora i del segon premi de l'edició 2024 del concurs de relats

L'entrega de premis va tenir lloc l'1 d'octubre de 2025 i els guanyadors van ser:

- 1er premi, Txell Rovira, pseudònim Laia Odo
- 2on premi, Alain Rojas Macedo, pseudònim Baptiste Vermell
- 3er premi, Neus Moyano, pseudònim Isidora

En aquest número només podrem publicar el primer premi i el segon premi. El tercer premi es publicarà en els propers números.

La tarda del divendres 25 d'abril s'anunciarà el proper concurs de relats, inserit dins del Punt Científic. L'entrega de premis d'aquest concurs tindrà lloc durant la Festa Major de Montbau 2025. Si en vols saber més detalls, no et perdis la tercera edició del Festival de Narració Oral de Montbau!

Enhorabona als guanyadors!

CARRER POESIA

DECRET DE SENECTUT

*Relat per
TXELL
ROVIRA*

El Miquel va penjar la gorra i va seure a la cadira de l'entrada per treure's les botes amb la parsimònia que li exigia el cos centenari. Va ficar els peus a les espadenyes, va carregar el cistell i va arrossegar les passes cap al menjador. Va donar dues ordres i es van posar en marxa la pantalla domèstica i l'aplicació. A l'instant, hi va aparèixer la Mireia, somrient en primer pla. El Miquel anava buidant lentament el contingut del cistell damunt de la taula mentre des de la pantalla la Mireia escodrinjava el Miquel encorbat, buidant el cistell.

—Què garbeges? —va preguntar.

—Coses de l'hort, del Mariano. Ho reparteixo per als nois.

El Miquel feia dues piles damunt la taula.

—Són tomàquets? —va exclamar la Mireia.

El Miquel va assentir.

—El Mariano té permís per fer tomàquets?

—Els cultiva d'amagat —va respondre el Miquel apropant-se'n un al nas—. No aconsegueix que facin olor, però tenen prou gust.

La terra sintètica li va deixar les mans

plenes de polsim i el Miquel, en un rampell, va tombar cap a la cuina, va obrir l'aixeta i va deixar córrer l'aigua per les mans, els dits encorbats jugant amb el rajolí fresc i transparent.

—Miquel?

La veu de la Mireia va retornar-li el pensament a la cuina i al seu propòsit. Va mirar el raig d'aigua i va tancar l'aixeta amb resignació. Va arrossegar les passes, ara cap a la butaca, i s'hi va deixar caure amb un esbufec cansat. Davant seu, a la pantalla, la Mireia semblava incrèdula.

—Era aigua, això que se sentia?

En Miquel va fer que sí.

—Tota aquesta estona? Et multaran.

Ell va arronsar les espatlles. La imatge de la Mireia era quatre vegades la natural i hi podia veure amb detall la pell seca i bruna de sol. Les taques més fosques, que li havien anat apareixent amb els anys; les arrugues fonderes, al front i a la comissura dels llavis. Duia els cabells blancs recollits en una trena. Se la veia bonica.

—I doncs, què t'ha agafat amb l'aigua?

—Fas goig, amb una trena.

A la pantalla, la Mireia va fer aquella

cara tan seva de fatxenda, ben seriosa, mentre que els ulls li reien murrís.

—Ara me la faré sempre. Tu no estàs pas malament.

Ell va somriure. En moments com aquest, li semblava que l'enyorança li travessava el pit, com un ferro roent. I, malgrat tot, ella sempre aconseguia arrencar-li un somriure. El Miquel va aferrar-se al propòsit que s'havia fet de no allargassar aquella conversa.

—T'ho vaig dir, que anava al metge?

—No. Que no et trobes bé?

—Em trobo bé. M'hi va enviar l'Autoritat. Vaig vessar-la amb l'Ordenança de Producció, no vaig sembrar el que tocava. —La Mireia es va cobrir la boca, espantada—. I van voler que em fes un test.

—Un test de què?

—Una prova de l'ECA. Positiu.

La Mireia va esbatarar els ulls amb sorpresa.

—Quina bestiesa. Si en fa, d'anys, que et van descartar del tot cap predisposició.

—I amb to saberut va sentenciar—: Te l'hauran de repetir. Et demano hora?

En Miquel va fer que no amb el cap.

—M'han fet el test tres cops. És un ECA nou, que és com el vell però més cabró. En diuen ECA 6 perquè en sis mesos ja no toques ni quarts ni hores. Busca-ho.

La Mireia es va quedar congelada un moment.

—Envelliment cel·lular agut, conegut com ECA 6. Demència total entre els dos i els sis mesos d'evolució. Cura: desconeguda.

—Això és el que tinc.

—No trigarán a trobar-hi un remei —va dir la Mireia, com pensant en veu alta.

—No el busquen. Aquest ECA és un remei per a l'Autoritat, que es vol treure els revellits d'enmig.

—Bajanades, ets productiu.

—Em vaig equivocar amb la sembra i en sis mesos tindrè menys cervell que un enciam. I avui m'he banyat bé les mans. Només soc un gasto, per a l'Autoritat.

—Que n'ets d'ase, Miquel.

—Penses que exagero. Busca «Decret de Senectut».

Un moment després, la Mireia semblava espantada.

—Incapacitació?

—És nou decret, és la llei. Llegeix.

—«Tota persona dependent i/o els seus familiars fins a segon grau de consanguinitat, serà expropiada per tal de sufragar les despeses...».

—Les despeses perquè algú et faci l'avió amb el puré i et renti el cul —va interrompre el Miquel.

—Però els nois...

—Ha quedat prohibit tenir andròmines a casa, siguin ta mare o el teu fill. S'ho queden tot i t'envien a la residència que volen. N'estan construint per tot arreu.

—Però hi ha d'haver alguna manera de...

—I tant que hi ha una manera —va respondre el Miquel amb un fil de veu.

—Quina?

—Busca: Renúncia Voluntària a la Vida. Beneficis.

Uns segons després, la Mireia esclafia a riure. Un riure fora de lloc, innocent, va pensar el Miquel.

—Però quin disbarat! —reia la Mireia.

El Miquel va mirar per la finestra. La llum del dia abandonava amb rapidesa els camps. Damunt d'una pila de ferralla, amuntegada al costat del graner, una garsa cridava: txa-txa-txac. La Mireia es va posar de cop molt seriosa.

—Miquel, escolta, n...

El Miquel va donar l'ordre i la imatge es va aturar. La Mireia va quedar fixada amb els ulls en blanc i els llavis rodons, a l'inici d'un «no». Aquell no era el moment per a un dels seus consells, ni per al seu optimisme enllaunat.

La Mireia de la pantalla l'havia salvat del casalot silenciós. Però no es deixava una agulla de sargir clavada al braç de la butaca, ni queixalava sense miraments un tomàquet del Mariano, ni apropiava els peus freds als seus sota la flassada. No podia entendre tot allò com ho entendria la seva Mireia. El Miquel va tenir un calfred i va donar l'ordre que encenia la llar de foc.

—Escolta —va ordenar el Miquel.

La Mireia va assentir amb decisió.

Al seu voltant, per les parets del menjador s'enfilaven els taronges i grocs del foc. Al Miquel li costava trobar les paraules.

—Mira. M'has fet molta companyia. Em falta ella. Però ho has fet més fàcil. Potser estic boig per dir-t'ho, però ho volia dir igualment.

La Mireia digital l'escoltava amb atenció.
—Hi he pensat molt. Però molt. Però la casa i la terra han de ser per als nois i per als nets i ja està fet. He demanat el coi de renúncia, tinc tots els papers signats i està tot aclarit. Dimecres que ve dormiré a l'hospital.

A la pantalla, quasi es podia percebre l'esforç de l'aplicació per trobar una rèplica adequada. La Mireia li demanava amb els ulls que donés l'ordre i poder parlar i va acabar per alçar una mà, com si fos a l'escola. Al Miquel se li va escapar el riure.

—Sempre em fas enriallar —va dir el Miquel.

Però la Mireia, que encara no estava satisfeta, amb els llavis premuts va assenyalar amb l'índex de l'altra mà la mà que tenia enlaire.

—Digues —va donar l'ordre el Miquel.

La Mireia estava molt seriosa i va redreçar les espatlles.

—Seré amb tu. Tota l'estona.

—Saps què? —va fer el Miquel, de sobte animat—. Diumenge farem un bon dinar. M'autoritzen a comprar un garrí i el Tomàs em darà llimones.

La Mireia somreia amb la mirada encara negada.

—Llimonada!

—Per als nens. Per als grans tenim

cervesa. I per postres —el Miquel va imitar un retruc de tambors—, coca de nous i panses. El cafè encara és dubte.

La Mireia digital calcava l'expressió de nena petita que tenia, en moments com aquell, la seva Mireia. Semblava de debò que estigués impacient perquè fos diumenge i seure la primera a taula. En Miquel va sospirar.

—Haig de preparar moltes coses.

—T'ajudo.

—Prou que m'has ajudat. —La Mireia se'l mirava amb tristesa—. I siguis el que siguis, era de llei donar-te'n les gràcies.

—Però encara puc...

—No —la va aturar el Miquel—. Digues «adeu» i ja està.

La Mireia de la pantalla va empassar saliva. Dues llàgrimes van rodolar-li per les galtes envellides, amb la trena blanca damunt de l'espatlla.

—Adeu, Miquel —va dir, obedient i tendra.

El Miquel va donar l'ordre i l'aplicació es va tancar. El menjador va quedar il·luminat només per la resplendor de les flames. Va recolzar el cap al respatllet de la butaca, va tancar els ulls i va donar l'ordre.

—Elimina.

Lluny, en la nit, es va sentir el txa-txa-txa-txac d'una garsa.

CARRER POESIA

LOS 1 Y LOS 0

Desde que los 0 y 1 se volvieron la unidad de medición del tiempo, viajar no significa moverse de una coordenada a otra, aquello lo conocemos como cruzar, hoy viajar es ir a un punto de la eternidad en el vasto llano infinito de los instantes.

Ahora mismo, el lenguaje está cambiando y lo que escribo en este instante está siendo borrado, modificado, descubierto, estudiado y reescrito quién sabe por cuantos millones de navegantes, que cruzan miles de cientos de años, desde el inicio hacia la eternidad, si así disponen sus designios.

Desde que cuento esta historia he recorrido muchos lugares, más galaxias de las que pude imaginar, y he llegado más allá a la propia frontera que soñé ir. Soñar es el combustible, despierto o mientras duerma, concentrado o relajado, apurado o en calma, soñar es la energía, es el pasaje para «cruzar» y si me lo propongo también para «viajar».

¿Cuánto tiempo me tomó llegar a esto? la respuesta es casi un juego, porque quizás sean millones de siglos o un parpadeo. Ya hablamos del papel que juegan los designios en los navegantes.

La universalidad del cosmos fue quien diseñó y creó esta nueva forma de moverse, en la que los instantes son el aprendizaje de civilizaciones completas; los momentos, el recorrido por la línea de la eternidad y soñar, la forma de relacionarnos con la

Relat per
ALAIN ROJAS
MACEDO

realidad.

Desde que los 0 y 1 se volvieron una unidad de medición, el tiempo y el universo son solo libros que aprendimos a utilizar para escondernos, para vivir aquellos posibles destinos en juego o revivirlos porque sí.

Mientras pienso en estas conjeturas, en este día, estoy tratando de descubrir el fuego con lo que sería una de las primeras generaciones de seres que pasarán intentando establecer nuestra especie. Hoy soy solo un comodín de este destino. En esta etapa de mi formación me interesé por las primeras civilizaciones y, como mi investigación personal, decidí pintar en una caverna mi paso por esta comunidad, aprendí a cazar animales insospechados, a comer a la luz de lo que aún era la luna, en las primeras noches de este periodo, mientras intentaba descubrir y disfrutar del fuego que aún no tenía ni siquiera ese nombre.

Un navegante de otra misión, con quien coincidiré en un punto de este viaje, está con gente revolucionaria de las creencias y los dogmas, caminando en medio de la muchedumbre aplaudiendo la sabiduría y saboreando la duda. Se sorprende observando al hombre tradicional, ese ser que sería una de las versiones de prueba de esta especie. Este navegante está cuestionando todo un paradigma de creencias y al mismo tiempo olvidando a la mujer en la ruta histórica de nuestra especie. La mujer, otra versión de la misma especie, que muchas veces no es tomada en cuenta, a pesar de que desde el principio su versión y otras más, también subvaloradas, fueron las que encontraron la llave de la magia y la poesía. La última vez que vi a este navegante comentaba que estuvo en el Inti Raymi, con la nobleza de lo que sería un imperio, venerando a lo que aún brillaba del Sol. Y un día antes estuvo en el antiguo oriente, caminando al lado de un gobernante venerado bajo la sombra de lo que serían unas pirámides. —Más tarde, decidí viajar a las marchas negacionistas antes de que un planeta cercano sea poblado — agregaba en su última comunicación.

Yo solo atiné a reír, porque en algún momento muy cercano al pasado visité aquellas ciudades que protestaban por igualdad de versiones y ayer crucé por las mismas pero un siglo en el futuro. Encontré nada más que tierra desértica y algunos anuncios casi borrados, «Zona de exclusión y despoblada, evitar permanecer», el lugar se parecía a Pompeya, después que el Vesubio había arrasado con ella. No hay vestigio de ese volcán, millones de años después se convirtió en un lago transparente y calmado. En el que un día la brisa susurraba solo poesía, allí es donde ubiqué una pista para observarla junto a la magia, mientras juntas conquistaban el vacío.

Ahora que he decidido convertir estas conjeturas en texto, remito mis apuntes para este reporte, pretendo definir en qué punto la magia y la poesía desaparecieron de la eternidad. Ya he identificado los primeros momentos de magia y de poesía, también he disfrutado de los clubes de poesía, espacios donde solo se escribe sin ningún afán más que ver la poesía sobrevivir. Seres que leen y escriben exquisitas obras de placer para el alma. También confirmé que, en el futuro, hacia algunas decenas de años después, noté que la luna ya no estaba, porque la poesía dejó de mencionarla. Y también supe que la tierra, por un momento, vivió a oscuras sin aire de vida. En aquella era, la poesía fue una súplica de lo que se fue y un canto de verdad por la belleza de lo que quedó.

Ahora, que me muevo por la eternidad, he descubierto poesía y magia por el universo, he cerrado los ojos y logré calmar mi alma escuchando versos escondidos más allá de estos sistemas y de estas estrellas. He descubierto que soñar es el combustible para viajar, y que la poesía es la alta velocidad para recorrer la eternidad. Esto último aún no se lo he dicho a nadie.

Desde que los 0 y 1 se volvieron la unidad de medición del tiempo, la magia y la poesía han conseguido escapar y ser libres.

HEM REOBER LA LLIBRERIA-
PAPERERIA AL PLA DE
MONTBAU

La lletra petita

Llibres i papers

 HORARI:

DILLUNS A DIVENDRES: DE 8:30 A 13:30

I DE 16:30 A 19:30

DISSABTES I DIUMENGES: DE 8:30 A 13:30

LALLETRAPETITA@GMAIL.COM

618 43 84 01

[lalletrapetita.montbau](https://www.instagram.com/lalletrapetita.montbau)

LLIBRES, DIARIS, REVISTES, FOTOCÒPIES,
MATERIAL ESCOLAR I D'OFICINA, JOCS
I MOLT MÉS!

US HI ESPEREM !

PLA DE MONTBAU 7, LOCAL 5

La Llaminera

Restaurant

VOLUNTARIS.cat | Grans Actius

T'acompanyo a la visita

Acompanya una persona del teu barri a la seva visita o prova mèdica.
Fes voluntariat, fes comunitat.

Escriu-nos a gransactius@voluntaris.cat
o truca'ns al **93 314 19 00**

Amb el suport de:

HARMONIA 1

Farmàcia Harmonia 1

Horari de 9 a 21h/365 dies

www.farmaciaharmonia1.com

 [farmaciaharmonia1](https://www.instagram.com/farmaciaharmonia1)

*Carrer de l'Harmonia 1
08035 Barcelona
934282989 629344683*

TORNA A OBRIR LA LLIBRERIA PAPERERIA DEL BARRI

Text per
RESSÒ DE MONTBAU

Il·lustració
per
**ALEJANDRO
ZARAZA**

Parlem amb Sònia Bisbal Ricardo, la propietària de La Lletra Petita, situada al Pla de Montbau. Estem molt contents que s'hagi reobert la llibreria del barri, que també és quiosc i papereria.

Ressò. Quant fa que ets a Montbau?

Sònia Bisbal Ricardo. Hi soc des que vaig néixer, he crescut aquí. Vaig marxar uns anys però vaig tornar perquè trobava a faltar l'aire i l'ambient del barri!

R. Obres una botiga a Montbau perquè ets una apassionada de les lletres, però també perquè creus en el comerç de proximitat. Una mica a la contra de la tendència general, que és comprar per internet. Què t'ha impulsat a agafar les regnes de la llibreria en un barri com Montbau?

S.B.R. A Montbau han tancat molts negocis que no han tornat a obrir i és una llàstima que el barri perdi vida. El negoci del Xavi i l'Antonio es trobava molt a faltar i és per això que vaig decidir emprendre aquesta aventura.

El que més m'agrada d'haver pres aquesta decisió és el tracte amb la gent. Hem tingut una molt bona rebuda per part dels veïns, que agraeixen que hàgim reobert. L'altra cosa que m'encanta és l'olor de paper i de tinta que fa la botiga quan hi entro cada matí!

R. Has tingut experiència prèvia amb les lletres?

S.B.R. Vaig estudiar traducció i interpretació, vaig fer un màster en interpretació de conferències i durant

Sònia, la llibrera

uns anys vaig treballar com a traductora i intèrpret simultània. Després vaig canviar d'àmbit, però les lletres sempre m'han acompanyat.

R. Com enfocaràs el teu primer Sant Jordi?

S.B.R. És tot un rept! La meva idea és organitzar un Sant Jordi en què puguin lluir-se els autors locals, perquè des que soc aquí he vist que n'hi ha molts i em fa molt de goig. Voldria muntar algun contacontes i algunes signatures de llibres. Que l'esperit d'un dia tan bonic com Sant Jordi ompli la plaça.

R. Tens idees per animar els veïns a comprar a la llibreria?

S.B.R. Crec que al nostre barri hi ha molt bons lectors i lectores, el que em cal ara és que tots coneguin la botiga i hi pensin abans de comprar per internet o en un centre comercial. Soc conscient que aquesta és la tendència, sobretot després de dos anys amb aquesta opció inaccessible a Montbau, però espero tenir lectores i clients fidels!

VEÏNS TOCATS DE LLETRA

Text per
RESSÒ

Per celebrar Sant Jordi portem aquí el treball de un manat d'artistes dels nostres barris de muntanya que han publicat recentment la seva obra. No són pocs els que s'han inspirat tocats per l'aire de Collserola. Aquest és només un tast.

ANABEL DIAZ MIRANDA

Barcelona, 25 de abril de 1978. Hija de un andaluz y de una navarrica, estudió ingeniería en la Universitat Politècnica de Catalunya. Aunque desde entonces ha vivido rodeada de números y de planos, el hemisferio derecho de su cerebro, el creativo, nunca ha dejado de imaginar ni de soñar.

Solo necesitó el recuerdo del valle de Arce, el hermoso lugar que vio nacer a su madre, para desarrollar su primera novela, del género fantástico, *La Quod Noctis* (Círculo Rojo). Esta obra es la primera de la saga *El saqueador de almas*, una serie trepidante que te transportará a diferentes épocas de nuestro pasado.

Con estas páginas, la autora aspira a llegar al alma del lector, sumergiéndolo en la oscuridad de la temida *Quod Noctis* y haciéndolo partícipe de esta aventura protagonizada por una joven inexperta llamada Leo.

PATRICIO GONZÁLEZ DESANZO

Nació por aquel mes de noviembre del año 1980 en la ciudad de Buenos Aires (Argentina). Cursó estudios de periodismo, publicidad y relaciones públicas en la ciudad de Barcelona y realizó un máster de periodismo deportivo.

Ha colaborado en diversos medios de comunicación y tiene su propio blog, titulado «Hacia dónde navegamos». Dispone también de varios poemas y otros escritos que descansan en su diario personal, una muestra de que la escritura le ha acompañado siempre. *Me gusta caer para no dejar de levantarme* (Círculo Rojo) es el primer libro que publica.

Este poemario reúne una serie de versos que se han ido desencadenando a lo largo de una vida y ahora salen a flote, después de haberse fogueado durante cien días de confinamiento. Esta poesía intenta poner voz a las emociones y estados de ánimo de toda clase por los que podemos pasar, que sabemos que están ahí, aunque muchas veces no somos conscientes de ello. Una vez sumergido en este océano de poemas, también te puedes dejar llevar por las olas.

CARRER POESIA

IRATI GONZÁLEZ DE SAN PEDRO

Nací en San Sebastián un septiembre del año de Naranjito, 1982 para los más jóvenes, y crecí en el seno de los locos noventa. Me mudé a Barcelona en enero de 2006 y desde entonces el Mediterráneo me tiene por hija adoptiva.

Soy diplomada en relaciones laborales, con un posgrado en comunicación corporativa. Me apasionan las personas, las palabras, los viajes y un buen amanecer.

Todo ello me inspira para escribir historias, historias de mujeres.

Enmarcada en mi ciudad natal, *El último verano* es una novela que narra una historia de reencuentros en la que Nora y Carmen, dos mujeres de generaciones distintas, aprenderán, entre recuerdos que se desvanecen y otros que resurgen con fuerza, que el amor puede cambiarlo todo..., incluso el pasado.

La encontraréis en la librería del barrio, La Lletra Petita, o a través de Instagram con un mensaje privado en mi cuenta, irati_gonzalezdesanpedro.

MARISA MUÑIZ

Una poeta que escriu conte, una cronista de la nostra ciutat i del barri. La Marisa (Barcelona, 1960) és col·laboradora habitual de Ressò i ha publicat recentment un recull de contes i poemes que ens ha deixat tremolant a la cadira, per les històries que ens explica i la música que hi ha en les seves paraules. No en va és autora d'un bolero, «Te quiero hasta donde quieras», que va formar part d'una sèrie televisiva de Rosa Vergés, *Para qué sirve un marido*.

Un dels seus contes, «NODI», inspirat en un veí del barri, va ser portat amb gran èxit al teatre per la companyia La Moukhles. *NODI* va ser classificada entre les deu millors obres de teatre del 2024. La Marisa va posar veu al personatge principal. El conte original d'aquesta història el trobareu a la seva *Antología de relatos y poemas* junt amb molts altres.

CARMEN SIMÓN

Nace en Ciudad de México (1955) en una familia de republicanos españoles en el exilio y libaneses socialistas en diáspora. Después de haber incursionado en la fotografía, la pintura y el tallado en madera, llega a la escritura de la mano de Mario Levrero, escritor uruguayo de culto.

En México ha publicado dos libros de cuentos, *No puedo decir noche* (Fondo Editorial, 2002) y *El mundo de lo apagado* (Fondo Editorial, 2006). Este último volumen incluye una trilogía que fue merecedora de un premio nacional. En España ha publicado una novela, *Todo va a estar bien* (Atlantis, 2015), además de varios libros en colectivo, incluyendo microrelatos, que han sido traducidos al inglés. Colabora con la revista *Ressò de Montbau* y, como crítica literaria, en *Letras Libres* y *Criticismo*. Desde 2020 ofrece un curso de escritura creativa en la Sala Polivalent de Montbau, que os invitamos a explorar.

SERGIO SOLER I CASES

Barcelonés de 1989. Después de publicar sus primeras novelas, *Asuntos legales* y *Señor Zepol*, vuelve a la carga con esta nueva novela junto a Antonio Mellado, buscando salir de su zona de confort y explorar otras temáticas por el mero placer de escribir y probarse a sí mismo. En este caso decide jugar mezclando la ficción con el erotismo y, con su novela *E.S.T.H.E.R.*, invita a un viaje a través de los cinco sentidos con el fin de crear nuevas emociones en sus lectores.

Enric es un chico de treinta años reacio a los nuevos avances y se siente desubicado en el mundo. Lleva tiempo tratando de superar sus problemas a la hora de ligar con chicas. Su mejor amigo, Joan Carles, le enseña un anuncio sobre una empresa, *E.S.T.H.E.R.*, que ofrece citas mientras duermes. Enric decide probar suerte. ¿Qué misterios descubrirá?

ALEJANDRA VIDAL

Cántabra de origen y corazón, durante su adolescencia vivió en Málaga y desde 2017 ejerce como enfermera en Barcelona. La experiencia de norte a sur le hizo necesario buscar un lugar seguro y de fuga para poderse expresar y enfrentarse a sus sentimientos y emociones más escondidos, lugar que encontró escribiendo poesía. El mundo le ha enseñado que el silencio es uno de los miedos que debe vencer, y por eso nace este poemario, entre gritos y susurros, esperando a ser escuchado.

El libro *Todas las voces que en los sueños no me dejan dormir* va más allá de lo que nuestro subconsciente reserva a las horas de sueño, ya que habla de todos aquellos sentimientos y emociones que reprimimos a lo largo del tiempo, que nos perturban día y noche porque luchan por salir al exterior y ser escuchados. Estas voces expresan un sinfín de emociones que, conjugadas en un poemario, sacan lo mejor de los recuerdos y aquello que más apena al alma.

LLIBRES INFANTILS

ELENA LACORT MAZA

Elena es ambientóloga e ingeniera ambiental, con dieciséis años de experiencia en proyectos relacionados con el cambio climático. Desde siempre ha sentido pasión por la escritura, ahora combina su amor por las palabras con su conocimiento científico para crear cuentos que inspiran a cuidar nuestro planeta. Para Elena, la literatura infantil es una herramienta para enseñar valores como la sostenibilidad, el respeto por el medio ambiente y la lucha contra el cambio climático.

¡Descubre *¡Por los codos!* (Babidi-bu): La Tierra está agotada y necesita nuestra ayuda. Sus CODOS (CO₂) le están dando mucho calor y dolor de cabeza. Pero Clara y Bruno están dispuestos a descubrir qué le pasa y a explicar, de forma divertida y educativa, qué es el cambio climático y cómo podemos ayudar a curar nuestro planeta. Una historia llena de enseñanzas ambientales, compromiso y esperanza para construir un futuro mejor. *Yayo. Allí donde vuelan tus recuerdos* (Babidi-bu).

Des de ben petita li ha agradat escriure, però fins que ha sigut mare no ha sentit la necessitat d'explicar certes situacions a les seves filles mitjançant els contes infantils. Combina la docència en un institut amb les seves dues grans passions: l'escriptura i la interpretació, en especial la comèdia. Actualment, cada diumenge actua en una comèdia en un teatre al centre de Barcelona, però en el mes de juny l'estrenarà al teatre de l'associació de veïns de Montbau.

Juntament amb dues docents més han creat un projecte de contes infantils anomenat MOONELLETUNI. Ella n'és l'escriptora i les altres dues docents s'encarreguen de la il·lustració. Actualment té publicats dos contes: *La increíble història de l'Os Papallona* i *El Drac Lilep i la Jordina*. La veritable llegenda de Sant Jordi. Els volums també inclouen audiollibre i activitats per treballar la gestió de les emocions, l'amor propi, la importància de ser un mateix, l'empatia, l'amistat, la solidaritat i els valors humans en general.

El conte següent, *Las gafas de Camu*, sortirà aquest Sant Jordi. És un conte encarregat per l'associació de malalties rares de Camurati Engelmann per difondre el coneixement d'aquesta malaltia.

LUCÍA SERRANO

Nació en Madrid un día tan frío que se congeló el agua de la Cibeles. Sietemesina ella, pues tenía mucha prisa por ver todas las cosas increíbles que hay en el mundo. A los seis años empezó a leer todo lo que se le ponía delante, a los ocho años se declaró defensora a ultranza de la imaginación. A los diez tenía clarísimo que de mayor haría cuentos, y a los diecinueve se puso a estudiar Bellas Artes.

Publica su primer libro, *El día que olvidé cerrar el grifo*, a los veinticinco años.

Le sigue el premio Orilla del Viento con *Qué niño más lento*. Ambos son premiados.

En 2021 publica *Tu cuerpo es tuyo*, que se convierte en referente para prevenir el abuso sexual infantil por medio de la LIJ (literatura infantil y juvenil).

En 2023 le sigue *Nos tratamos bien*, un título destinado a trabajar desde la etapa de infantil la prevención del acoso escolar.

A día de hoy Lucía sigue haciendo libros y cuentos sin parar, ya que no conoce una manera mejor de entender el mundo.

CARRER POESIA

CAN CARLETS, CONREU DE MANDARINES ECOLÒGIQUES

CARRER HARMONIA

*Text i imatges per
JOAN ANDRÉS*

Sabíeu que a Montbau es conreen mandarines ecològiques? Doncs sí, i són molt saboroses, veritable producte quilòmetre zero i de qualitat! Pugem a Can Carlets, la masia que hi ha més amunt de l'èrmita de Sant Cebrià i de Santa Justina, i parlem amb en Joan Viera, el masover de la finca, que ens rep molt amablement.

Ressò: Com és que es conreen mandarines a Can Carlets?

Joan: Fa 23 anys el nou propietari de la finca, en Germán Sierra, van contractar en Carles com a masover. El Carles venia de Tortosa i a ell la mandarina li era molt familiar. Aquí s'hi havia conreat vinya, però ja no en quedava cap rastre. Sí que hi havia alguns fruiters, com ara cirerers i pomeres, però els ocells se'n menjaven els fruits. En Carles va pensar a substituir-los per mandariners, malgrat que ningú creia que aquí poguessin prosperar. Va anar a l'Observatori Fabra a consultar la meteorologia de la zona i va observar que algun any hi havia gelada, però que era molt tardana, al febrer, quan ja s'han collit les mandarines. El microclima d'aquest racó, protegit entre el torrent de la Font de la Llet i el torrent d'en Duran, seria favorable. Va anar reparant els murs de pedra dels marges dels bancals i va començar a plantar els arbres, que va tenir preparats el 2003.

R.: Ja era conreu ecològic, aleshores?

J.: No, en Carles va començar amb el conreu convencional, que era el que coneixia, però tenint en compte que la finca està dins del parc natural, el 2010

es va decidir a iniciar el canvi a ecològic, amb el període de conversió de tres anys, fins que es va aconseguir el segell del CCPAE, que certifica la qualitat ecològica.

R.: Va anar bé, el canvi?

J.: El conreu ecològic no permet l'ús de fitosanitaris químics ni adobs nitrogenats. Els insecticides es van substituir per sabó potàssic, oli de nim, i els adobs químics per productes naturals, però els arbres es van anar debilitant, per les plagues i també per la sequera, i la producció va anar disminuint, fins al punt que fa dos anys no hi va haver producció. Va arribar una nova plaga a Barcelona, la Unaspis yanonesis o caparreta dels cítrics, que va ser un desastre per als nostres mandariners. Vam haver de fer un tractament de xoc amb diferents tècniques per enfortir els arbres, especialment des de les arrels. Vam aplicar agricultura regenerativa, homeopatia, vam espaïar els arbres i vam variar la poda, amb la intenció de vigoritzar-los, més que anar contra la plaga, i estem obtenint molt bons resultats. Al fons, l'ermita de Sant Cebrià, i més enllà la ciutat.

Joan, el masover

R.: I tu quan arribes a Can Carlets?

J.: Jo vaig néixer a Barcelona, vaig treballar en un taller mecànic i de conductor d'autobús de TMB, fins que me'n vaig cansar i me'n vaig anar a Terol, on em vaig fer monitor de muntanya i vaig muntar una empresa d'activitats a la muntanya, fins al 2013, que vaig tornar. Des d'aleshores he fet horta ecològica a Gelida, de masover a Castellar del Vallès, a Serinyà i a Rupit, fins que el maig del 2023 es va jubilar en Carles i vaig veure l'oferta de feina. Aquí vaig trobar tot el que havia anat a buscar tan lluny.

R.: I tu quan arribes a Can Carlets?

J.: Jo vaig néixer a Barcelona, vaig treballar en un taller mecànic i de conductor d'autobús de TMB, fins que me'n vaig cansar i me'n vaig anar a Terol, on em vaig fer monitor de muntanya i vaig muntar una empresa d'activitats a la muntanya, fins al 2013, que vaig tornar. Des d'aleshores he fet horta ecològica a Gelida, de masover a Castellar del Vallès, a Serinyà i a Rupit, fins que el maig del 2023 es va jubilar en Carles i vaig veure l'oferta de feina. Aquí vaig trobar tot el que havia anat a buscar tan lluny.

R.: Quina producció teniu i com la comercialitzeu?

J.: La finca té prop de tres hectàrees, de les quals estan conreades la meitat, la resta és bosc. Com que el pendent és molt fort i els bancals són estrets, no podem utilitzar maquinària, així que tota la feina és manual. Fa uns anys la producció era d'uns deu mil quilos. Aleshores la gent podien apadrinar un arbre i rebien cada any una caixa amb trenta quilos de mandarines. Però amb la reducció de la producció es va haver de suspendre l'apadrinament. Ara que hem tornat a tenir producció, obtindrem uns quatre mil quilos, que aquest any hem venut íntegrament a Veritas.

R.: Quina varietat de mandarina teniu?

J.: Tots els arbres són clemenules, que és una mutació natural de la clementina. Per això els arbres no són gaire grans, però la mandarina té un sabor molt agradable, és fàcil de pelar i no té llavors.

R.: És bona, la terra de Collserola, per a aquest conreu?

J.: Aquí hi ha molta llicorella, és molt pedregós, però a base d'anar desbrossant (no llaurem) i d'afegir compost i triturats hem arribat a un quatre per cent de matèria orgànica. En un cultiu convencional, on es llaura, difícilment arriben al dos per cent. Aquí triturem tota la matèria vegetal que desbrossem i l'anem afegint a la terra.

R.: Teniu un cavall i un burro. Treballen la terra?

J.: No, el burro és meu, amb ell havia llaurat altres finques, però aquí els marges són estrets i no hi cap. El cavall és dels propietaris i s'hi passeja la seva neta. Sí que els utilitzem per aclarir el bosc, pasturant el sotabosc.

R.: Es pot visitar la finca?

J.: Des de Can Soler, la granja municipal que hi ha a Sant Genís, s'organitzen periòdicament vistes col·lectives i els mostrem molt gustosament la tasca que duem a terme. A més, anys enrere es feia un cop a l'any un dia de portes obertes, cap a l'octubre, i aquesta és una activitat que tenim intenció de reprendre properament, perquè els veïns de Montbau ens puguin visitar.

R.: Moltes gràcies, Joan.

ELABORACIÓ ARTESANA I NATURAL

**FORNERS
&
PASTISSERS
PUIG**

Obrador Pepi des de 1916

FORN MONTBAU (l'Obrador) C/ Àngel Marquès 14-18 93 428 26 86	FORN JOANIC C/ Escorial 6 93 284 95 71	FORN L'ESPLANADA Pl/ Esplanada Montbau 1 93 427 57 25	FORN VALL D'HEBRON C/ Ventura Rodríguez 2 93 428 19 95
--	--	---	--

SOM L'AGÈNCIA DEL BARRI T'AJUDEM A VENDRE O LLOGAR EL TEU PIS

\ venda \ lloguer
\ administració de finques

Assessors \
serveis immobiliaris

931 896 434

\ **assessorsbcn.com**

Àltima ofereix a les famílies treballar el dol al tanatori amb el suport de gossos de teràpia. És el primer servei d'aquest tipus impulsat per una funerària a Espanya, i es posa en marxa al Tanatori Àltima Ronda de Dalt de Barcelona, amb l'objectiu d'acompanyar emocionalment les famílies en moments de comiat.

*Text i imatges
per ÀLTIMA*

TREBALLAR EL DOL AMB EL SUPORT DE GOSSOS DE TERÀPIA

La companyia Àltima, líder del sector funerari a Catalunya i amb una clara vocació de servei integral a la societat, ha posat en marxa un servei gratuït de suport emocional en el dol mitjançant l'assistència de gossos de teràpia per a les famílies.

Aquest servei es duu a terme amb la col·laboració del CTAC (Centre d'Estudis del Centre de Teràpies Assistides amb Animals), entitat especialitzada en la implementació i promoció de teràpies assistides amb gossos, i compta amb un equip de tècnics/es i especialistes en intervencions assistides amb animals.

Amb aquest projecte, Àltima incorpora una nova forma d'acompanyament en el procés de dol, aprofitant el vincle especial que existeix entre persones i animals, i promovent així la millora de la salut física, emocional i social de les persones en moments de pèrdua.

Els gossos circularan pels espais comuns del Tanatori Àltima Ronda de Dalt de Barcelona, sempre acompanyats per tècnics en intervencions assistides amb gossos, i també podran accedir a les sales de vetlla si la família així ho desitja. Aquest servei és totalment gratuït i té com a objectiu oferir calidesa i acompanyament en l'acomiadament dels éssers estimats.

ELS BENEFICIS DEMOSTRATS DEL CONTACTE AMB ANIMALS DE COMPANYIA

Diversos estudis acadèmics han demostrat que el contacte amb animals de companyia (principalment gossos i gats) ajuda a reduir la pressió arterial, alleujar sentiments de tristesa i pessimisme, i també disminueix el sentiment de soledat. A més, els infants que conviuen amb animals de companyia, en general, gestionen millor situacions com una malaltia greu o la mort d'un ésser estimat.

El paper dels animals en aquests contextos pot anar molt més enllà de la simple companyia, convertint-se en aliats terapèutics capaços d'acompanyar processos de vida molt delicats. La intervenció assistida amb animals, dirigida per professionals de l'àmbit sanitari o educatiu, contribueix significativament al benestar de les persones en dol.

Com afirma Joan Ventura, conseller delegat d'Àltima:
«La mort, quan arriba, afecta tot l'entorn de la persona difunta, siguin grans o petits, i totes aquelles eines que ajudin a gestionar el dol de la millor manera possible són recursos que, des d'Àltima, volem posar a disposició de totes les famílies que ens han donat la seva confiança»

SOBRE ÀLTIMA

Àltima és el grup català líder en la gestió de serveis funeraris, tanatoris, crematoris i cementiris, amb presència a les províncies de Barcelona, Girona, Tarragona i les Illes Balears.

Amb més de 300 anys d'experiència al sector funerari i un equip humà de més de 480 professionals, Àltima ofereix cobertura a 190 poblacions mitjançant una xarxa formada per 43 tanatoris, 14 complexos crematoris i 17 cementiris.

A més, la companyia també gestiona serveis de manteniment i neteja de cementiris a 420 municipis de Catalunya i Balears.

ELS BONS RECORDS VIUEN PER SEMPRE

Els moments de pèrdua són difícils. Ho sabem.
Moments en què necessita tranquil·litat i
estar acompanyat dels éssers estimats, sense
preocupar-se del servei funerari. Per això fem
tot el possible per tal que en aquests instants
no li falti res. Deixi-ho a les nostres mans.
Vostè pensi en els millors instants viscuts.
Perquè els bons records viuen per sempre.

ÀLTIMA

www.altima-sfi.com

AGENDA DE PRIMAVERA I ESTIU

TALLERS DE PRIMAVERA					
TALLER	EDAT	TALLERISTA	HORARI	DATA	PREU
ANGLÈS A TRAVÉS DELS JOCS	0 a 6 anys	Idiomes Tarradellas	Dilluns 18h - 19h	28/04-16/06	23,32€
SENSIBILITZACIÓ MUSICAL	0 a 3 anys	Escola Virginia Blanch	Dilluns 17h - 17:45h	28/04-16/06	33,47€
TAEKWONDO	6 a 11 anys	Alianza Artes Marciales	Dimarts 17:15h - 18:15h	22/04-16/06	26,24€
BACHATA	Adults	BCN Swing Cats	Dimarts 19h - 20h	22/04-16/06	35,50€
IOGA EN FAMILIA	2 a 5 anys	Leila Ciambotti	Dimecres 17:15h - 18:15h	23/04-16/06	55,78€
IOGA	Adults	Leila Ciambotti	Dimecres 18:30 - 19:45h	23/04-16/06	49,31€
COM ESCRIURE UNA NOVEL·LA	Adults	Carmen Simón	Dijous 17:45h - 19:15h	24/04-16/06	53,25€
TAI-XÍ	0 a 3 anys	Isaac Julia Arteta	Dimarts 12:45h - 13:45	22/04-16/06	28,86€

Contacteu amb la Sala Polivalent a salapolivalent@bon.cat
Totes les activitats presencials es fan a la Sala Polivalent de Montbau si no s'indica
un altre emplaçament, per saber el preu adregeu-vos al correu electrònic.

PROPOSTES CULTURALS			
ACTIVITAT	EDAT	ORGANITZACIÓ	DATA
SANT JORDI PELS MÉS PETITS	0 a 3 anys	SPM	26/04 a les 11:30h
LITTLE PRINCE	A partir de 3 anys	SPM	17/05 a les 11:30h
SER NOSALTRES	A partir de 3 anys	SPM	06/06 a les 18h
FESTIVAL NARRACIÓ ORAL DE MONTBAU "NARRABAU"	Totes les edats	SPM	25/04 a les 18h
INAUGURACIÓ PINTURES	Totes les edats	SPM	08/04 a les 18:30h
A DETERMINAR	Totes les edats	Big Band Montbau	11/04 a les 20h
A DETERMINAR	Totes les edats	Big Band Montbau	09/05 a les 20h
CONCERT D'ESTIU BIG BAND	Totes les edats	Big Band Montbau	13/06 a les 20h
A DETERMINAR	Totes les edats	Rock pels Xuklis	12/04 a les 20h
A DETERMINAR	Totes les edats	Rock pels Xuklis	30/05 a les 20h
A DETERMINAR	Totes les edats	Rock pels Xuklis	01/06 a determinar
A DETERMINAR	Joves	SPM	16/05
CABARET INTERCULTURAL DE DANSA	Totes les edats	SPM	23/05 a les 19h
MOSTRA RESIDÈNCIA ARTÍSTICA	Totes les edats	SPM	A determinar
NARRACIÓ ORAL (amb participació a Narrabau)	Adults	SPM	24/04 a les 17h
BINGO MUSICAL	Gent Gran	SPM	13/05 a les 17:30h
BIJUTERIA	Adults	SPM	01/06 a determinar
L'ESTRÉS	Adults	SPM	01/04 a les 17:30h
"LA BRECHA DE GÉNERO"	Adults	SPM	15/05 a les 18h
DESAYUNO CON DIAMANTES	A partir de 12 anys	SPM	04/04 a les 18h
WHEN HARRY MET SALLY	A partir de 12 anys	SPM	23/05 a les 18h
LA PRINCESA PROMETIDA	A partir de 12 anys	SPM	20/06 a les 18h
A DETERMINAR	Adults	SPM	25/04 - 30/06

- Activitats familiars

●

Càpsules formatives

●

Cicle festiu

●

Xerrades

●

Exposicions

●

Punt científic

●

Jazz al Gimnazz

●

Cinema polivalent

●

Cicle musical

●

Sala O35

●

Cabaret Senglar

ENS EN FEM RESSÒ...

APARCAR EN MONTBAU: EL ETERNO PROBLEMA

*Text per
ASSOCIACIÓ
DE VEÏNS DE
MONTBAU*

Montbau tiene un problema de falta de aparcamiento. Un problema que afecta tanto al que tiene coche como al que no, ya que tener vehículos dando vueltas buscando estacionar implica más contaminación y más ruido para todos.

Las últimas reurbanizaciones de nuestras calles han comportado la pérdida de plazas de aparcamiento debido a la aplicación de las normativas actuales, más exigentes que cuando se construyó Montbau. Desde hace años la Asociación de Vecinos y Vecinas de Montbau ha trabajado bajo la premisa de no perder más plazas de aparcamiento, aportando ideas a los proyectos de reurbanización y reclamando la creación de nuevas plazas. Así, se consiguió que se urbanizaran tres zonas de aparcamiento junto a la puerta de salida de Mundet, se pidió una mayor compactación de las baterías de contenedores de basura para que ocuparan menos espacio y también poner plataformas de hormigón en las paradas de bus a demanda para recuperar algunas de las plazas que perdimos con su implantación.

Montbau dispone, aproximadamente, de unas 2.000 plazas de aparcamiento de Área Verde, insuficientes por el porcentaje de vecinos con automóvil, por la proximidad del Hospital Vall d'Hebron (con visitas y trabajadores que ocupan la zona verde día y noche), y agravado por continuas obras, filmaciones, taxis, vehículos de reparto y ambulancias.

La falta de aparcamiento en el barrio se manifiesta claramente por las noches. Alrededor de las ocho de la tarde coincide el cambio de turno del personal del hospital con la vuelta al barrio de los vecinos después de la jornada laboral y con multitud de vehículos comerciales que aprovechan la gratuidad de esa franja horaria para estacionar en Montbau. Consecuencia: para los residentes, imposible aparcar. Los fines de semana nos encontramos con el mismo problema: excursionistas que acceden al Parc de Collserola, personas de fuera de Barcelona que dejan el coche en Montbau para bajar al centro de la ciudad, y personas que van a Mundet que buscan un hueco en Montbau antes que dentro del propio recinto.

Solo hay dos formas de solucionar esta situación: incrementar el número de plazas de aparcamiento o reducir la demanda de aparcamiento, es decir, el número de coches. En la primera se está trabajando intentando recuperar algunas plazas, pero la AVVM considera que es en la segunda opción donde podemos obtener mejor resultado. La presión de los vehículos «foráneos» hace que el barrio esté ahogado en lo referente al aparcamiento. Es en estos coches de no residentes donde creemos que se puede actuar.

¿COMO REDUCIMOS LA DEMANDA?

Después de muchos debates, la apuesta de la AVVM es ampliar el horario de la

zona verde, actualmente de 8 h a 20 h de lunes a viernes, para pasar a un horario de 8 h a 24 h de lunes a domingo en todo el barrio, para disuadir a ese alto porcentaje de coches foráneos que aparcen cada día en Montbau.

Esta medida pretende mejorar la disponibilidad de plazas para los residentes del barrio durante la noche y los fines de semana.

El pasado el 3 de mayo de 2024 (Decreto S5D/2024-0468), y fruto de nuestra lucha, el Ajuntament aprobó una zona verde ampliada de lunes a domingo de 8 h a 20 h para diversas áreas de la ciudad, entre ellas la de Montbau (zona VH). El decreto está aprobado, pero no se ha aplicado todavía.

También se ha analizado poner la zona exclusiva para residentes (conocida como zona blanca) en solo tres calles de Montbau, un tipo de estacionamiento que no permite aparcar a nadie de fuera del barrio, pero consideramos que esto no soluciona el problema: ni aporta plazas, ni reduce la demanda. La implantación de una zona blanca parcial conllevaría tensionar más las calles con zona verde que queden, que deberían soportar la totalidad de coches no residentes y el aumento del tráfico en estas calles, ya que los vehículos foráneos evitarían pasar por las zonas blancas, donde no podrían estacionar. Esta zona blanca también tendría mucha menos rotación de vehículos, ya que terminaría llenándose de coches que no se mueven en días. Esto generaría un agravio comparativo dentro del barrio entre unas zonas y otras. La zona blanca no da soluciones y crea injusticias.

En reuniones con el Districte d'Horta-Guinardó se nos hizo saber que si optábamos por pedir la zona blanca se daría el tema por solucionado y ya no podríamos acogernos a la zona verde ampliada de 8 h a 24 h en todo el barrio. Por lo que, aun sabiendo que tocará luchar, desde la AVVM no podemos renunciar a una zona verde, beneficiosa para todos los vecinos, a cambio de una zona blanca con demasiados contras.

La AVVM seguirá insistiendo en la búsqueda de una solución generalizada para todo el barrio y abierta a propuestas que ofrezcan cualquier tipo de mejora para conseguir mitigar el problema de aparcamiento en Montbau.

La calle Roig Solé sin problemas de aparcamiento, años 1960. Foto: AVV

Propuestas de aparcamiento	Ventajas	Inconvenientes
Área exclusiva residentes (área blanca) en todo Montbau.	Aparcamiento garantizado solo para residentes en todo el barrio.	Nadie no residente (familiares y amigos) puede estacionar.
Área exclusiva residentes (área blanca parcial) solo en 3 calles. Resto, ZONA VERDE (8-20 h).	Aparcamiento garantizado solo para residentes en 3 calles del barrio (área blanca parcial).	Mayor tensión para aparcar y circular en el resto de la zona verde.
Área verde y por minutos en todo el barrio (de 8h a 20h de lunes a domingo) Aprobada pero no aplicada	Disuade de estacionar a los no residentes durante el fin de semana.	Permite estacionar a los no residentes durante la noche
Área verde y por minutos en todo el barrio (de 8-24 h de lunes a domingo). Propuesta AVVM.	Disuade de estacionar a los no residentes durante la noche y el fin de semana.	Los no residentes pueden estacionar, pagando la tarifa correspondiente.

NOTÍCIES

FESTIVAL DE NARRACIÓ ORAL DE MONTBAU «NARRABAU»

*Text per
ANNA
CAMON*

Aquest abril arriba la tercera edició del Festival de Narració Oral de Montbau «Narrabau», que es du a terme amb motiu de la celebració de Sant Jordi. El dijous 24 d'abril s'impartirà un taller de narració oral gratuït a càrrec de Josep Lluís Gallardo, narrador oral, president de l'ANIN i fundador del Festival de Narració de Viladecans «Narracans».

El Festival se celebrarà durant la tarda del divendres 25 d'abril. Els participants del taller faran una mostra dels relats que han treballat, juntament amb un narrador professional invitat.

A més a més, hi haurà algunes sorpreses i s'anunciarà el concurs de relats, inserit dins del Punt Científic. L'entrega de premis d'aquest concurs tindrà lloc durant la Festa Major de Montbau 2025. Si en vols saber més detalls, no et perdis la tercera edició del Festival de Narració Oral de Montbau!

A càrrec de Josep Lluís Gallardo, Biblioteca de Montbau Albert Pérez Baró i Sala Polivalent de Montbau.

CABARET INTERCULTURAL VOLTA ALTRA VOLTA

Aquest maig torna el cabaret intercultural de dansa Volta Altra Volta, que tenia tradició com a festival a la Sala Polivalent, però al qual es va fer una altra volta per convertir-lo en un format de cabaret intercultural. Durant tota una tarda es podran veure actuacions de dansa i música que són el reflex de diferents cultures i tradicions.

RADARS

Radars és un projecte que va començar a Sant Gervasi – Galvany el desembre de 2012 i que es va anar traslladant i consolidant a altres barris de Barcelona, un dels quals ha estat Montbau. L'objectiu és que entitats i «radars» vetllin per les persones grans del barri amb una mirada sensible i respectuosa. Radars trenca amb la soledat en què es troben immerses moltes persones grans i converteix la tercera edat en una etapa digna i acompanyada de la vida.

Especialitats en productes de proximitat
Vedella, pollastre i porc
Gran assortiment d'embotits ibèrics
Tall de pernil a ganivet
Formatgeria selecta
Producció propia

C/Poesia 1 Local 2-6

08035 Barcelona

 623 254 074

Matins

Dilluns a disabte de 7:00 a 14:00

Tardes

Dilluns a divendres de 16:30 a 20:00

Farmacia Montbau

 C/ Harmonia 31
08035 Barcelona

 +34 618 31 45 13

 hola@farmaciamentbau.com

www.farmaciamentbau.com

L A T E V A

Perruqueria

c/ Rubió i Balaguer 83, botiga 6 - 08035 Barcelona - T 934 287 370

latevapelu

Instagram

latevaperruqueriia

LA TEVA LLIBERTAT COMENÇA ON ACABA LA MEVA

*Text per
LUISA CLA-
VER OÑATE*

Con esta frase se presentaba la edición de septiembre de la revista Ressò de Montbau que daba inicio a la Festa Major 2024.

El artículo expone que somos una sociedad adicta a la queja y al victimismo, propios de una era individualista y egocéntrica, en la que impera la falta de tolerancia y paciencia, y que todo ello nos aleja de la convivencia y el respeto. Cito textualmente: Prohibir no ha estat mai la solució al conflicte.

Ahora bien, ante una situación conflictiva es decisión nuestra posicionarnos, y la queja es una de las herramientas que poseemos para alcanzar una meta. Las quejas y las prohibiciones pueden ser factores de progreso. La prohibición de fumar en lugares públicos o de maltratar a otros seres hace que evolucionemos como sociedad. No puedo más que aplaudir la prohibición de las corridas de toros en Catalunya y ansío que la prohibición se expanda a otras fiestas con animales.

Una de las tesis del escrito mencionado es el mantenimiento de las tradiciones y del legado del barrio. Pero acatarlas acríticamente, sin plantearnos su sentido, por el hecho

de tener cierto número de años de historia, hará que cometamos los mismos errores infinitamente y nos impedirá avanzar.

Todo ello me lleva a considerar que el barrio de 2024 no tiene nada que ver con el de los años setenta del siglo pasado, ni la sociedad tampoco. Estamos cambiando nuestra manera de relacionarnos con el entorno; hoy en día hay posicionamientos que harían levantar la ceja al ciudadano de hace cincuenta años. Probablemente necesitemos hallar una nueva forma de habitar la Tierra y relacionarnos con sus otros moradores. Cuestiones como las talas indiscriminadas, las matanzas de jabalíes o palomas en vez de soluciones más éticas, o incluso lanzar petardos, globos y rayos luminosos, son actuaciones cada vez más controvertidas.

Quizás deberíamos replantearnos el todo vale y considerar que algunos de los ejemplos citados en el segundo párrafo del artículo —*música, soroll, petards*— no son inocuos, que toda actuación tiene una reacción y que lo que alegra a unos puede ser tremendamente nocivo para otros.

Solo pido que se establezca un diálogo y se ponga todo en la balanza.

UNA SITUACIÓ INSOSTENIBLE A MONTBAU: ELS PROBLEMES DE SUBMINISTRAMENT ELÈCTRIC ALS NÚMEROS 31, 33 I 35 DEL CARRER HARMONIA

*Text per
CRISTINA
LATORRE*

Des de fa un temps, els veïns i veïnes del carrer Harmonia 31, 33 i 35 ens veiem afectats per una situació que, malauradament, s'ha convertit en una constant: els continus talls de subministrament elèctric que patim, especialment quan plou, i que ens deixen incomunicats i sense serveis bàsics durant hores.

Segons ens han informat, les nostres comunitats depenen de tres fases per a l'alimentació elèctrica; quan una d'aquestes falla —han arribat a fallar totes tres—, ens quedem sense llum. Això afecta especialment els ascensors, ja que els deixa fora de servei, cosa que ens impossibilita l'accés als nostres habitatges i locals, amb les conseqüències negatives que això comporta.

Aquest fet afecta d'una manera encara més greu les persones amb mobilitat reduïda, que es queden totalment aïllades, sense poder accedir als seus domicilis ni als seus serveis essencials. La manca de resposta ràpida a aquests talls de llum genera una situació de vulnerabilitat, ja que les persones que depenen de l'ascensor per poder moure's dins dels edificis es veuen completament atrapades a casa seva, sense poder sortir ni rebre l'atenció que necessiten.

A més, els talls de subministrament elèctric, sovint de llarga durada, provoquen danys als electrodomèstics i trencaments de la cadena de fred, cosa que posa en risc la seguretat alimentària de les famílies. Aquesta situació no només resulta incòmoda, sinó també perillosa i insostenible. La falta de resposta eficaç a aquest problema ja s'ha prolongat massa temps.

És imprescindible que les autoritats competents i les empreses responsables del subministrament elèctric prenguin mesures urgents per resoldre aquest problema de manera definitiva. No es pot continuar amb una situació que afecta la qualitat de vida dels veïns i que té conseqüències greus per a les nostres cases i negocis.

Avui (per l'11 de març de 2025) fa tres dies que estem sense llum, el menjar de les neveres i els congeladors s'ha fet malbé, i encara no hi ha cap solució al problema dels veïns dels carrer Harmonia. L'Escola Baloo ha hagut de contractar una empresa privada, que li ha instal·lat un generador, per poder tenir electricitat.

Fins que això no s'arregli, seguirem demanant una solució immediata i demanant la comprensió i el suport de la comunitat. La seguretat i el benestar de tots hauria de ser una prioritat, i no podem permetre que una infraestructura de subministrament elèctric deficient segueixi afectant les nostres vides dia rere dia.

*Dirigiu les vostres cartes a l'adreça de correu electrònic
montbaureso@gmail.com*

farmacia

M. Esquerri Amatgós

ANGEL MARQUES, 7 - TEL. 428 39 95

BARCELONA (Montbau)

ZAPA-RÀPID

MONTBAU

C/ POESIA 1-5
GALERIES MONTBAU
08035 BARCELONA

Montbau, territori Xukli!

Tel.: 932 37 79 79
www.afanoc.org · www.lacasadelsxuklis.org

FUSTERIA D'ALUMINI

Oficina/Taller: L'Harmonia, 11

08035 - Barcelona

www.sanklar1.com

sanklar1@gmail.com

93 428 29 52

- Fabricació de tot tipus de finestres
- Tancaments metàl·lics
- Persianes, mosquiteres, reixes, ...
- Motorització
- Mampares de bany

RADARS

Ajuntament de
Barcelona

**Acompanyem a
majors de 65 anys per a
palliar la soledat no volguda.**

radarsgentgran@bcn.com

932 915 884

Centre de Serveis Socials
(Av. del Cardenal Vidal i Barraquer, 45)

